

Matí d'un jorn claríssim—endiumenjat ab joya,
rialler, festiu y alegre—com ho pot ser la noya
que estima y que l'estiman—que desconeix alany; s;
un nom brolla dels llavis—de tots quants van y venen;
quants passen sols es miran,—somriuhen y's comprenen,
y sembla vullgan dirse:—tal día farà anys.

Una gentada inmensa—del tot abigarrada;
la brusa y la levita—s'han dat forta abrassada;
penons que van y venen—que's van contant á cents;
no hi han rangos ni classes;—tots fan una filera,
cad'hú's posa al seu puesto—entorn de la senyera,
¡que prou que la coneixen—la dels seus pensaments!

Tothom que s'arreglera,—tothom es fill del poble,
no hi han altres divisas—que la de dú un cor noble;
no hi há ningú que mani—tothom allí es igual;
y ab tot, tots obeheixen,—veureu que ja s'apilan,
escoltan, y comprenen—y's mouhen, ja desfílen.....
el só d'una corneta—els ha dat la senyal.

Com riu quiet, claríssim—que fa el seu curs y corra,
camina, ó be s'atura—si el seu llit es de sorra,
ó trova algun obstacle,—ó salta algun cairrell,
aixis va la gentada—passant per l'ampla vía
que'l nom de Catalunya—ostenta com á guia,
y eix nom ¡com joguineixa—de tots en el cervell!

Arriba ja á la plassa—que honora á Barcelona,
aquella gran gentada—que's mou, com se mou l'ona
en una mar tranquila,—rebut el bés del Sol;
y al veure aquell riquíssim—palau, que s'ha fet temple,
's descobreix, s'atura—y extassiat contempla
qu'un poble aclama á un home—y que ab deliri el vol.

¿Y, qui es aquest home—que tot un poble aclama?
¿quí és que així'l fa moure?—¿quí és qu'ha encés la flama
al cor dels que'l veneran—com si fos Sobirá?
Es molt senzill: un home,—que ab cants d'amor, d'agris
accents d'ira, y de joya—ha dut á flor de llavis
dels homes de la terra—son nom: es ¡Guimerá!

En Garrell, al acabar llur poesia qu'ens llegí am veu
potent y sentida y amb accent grave y amorós, fou verda-
derament ovacionat am crits d'aclamació y picaments de
mans.